

No importa que aquells
enemics nostres matin els
cossos, perquè ja mai po-
dran matar l'ànima ni de
Catalunya ni d'Euscadi.

JOSEP A. AGUIRRE.

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II - Núm. 74 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 15 cèntims

LLEIDA divendres 23 de juliol de 1937.

Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

NOTES I COMENTARIS

Fa uns números, comentàvem que la socialització de la ràdio a Catalunya havia costat a la Generalitat 200.000 pessetes, només al mes de juny, servei públic que abans no costava un cèntim, puix la iniciativa privada se'n sortia per ella sola.

Fa dos dies que el Butlletí Oficial de la Generalitat publicà un Decret pel qual es concedeix un crèdit extraordinari de 520.000 pessetes per les despeses del mes de juliol, del mateix servei.

Es veu que la socialització és molt cara.

Si els informes que tenim no menteixen, i sembla que no, aquesta serà la darrera setmana de les vaques grasses.

La Generalitat estrenyerà les aixetes. Ja no hi haurà més finançament:

De Acràcia i U. H. P.

Del dèficit creat pel funcionament dels tallers col·lectius.

De les obres particulars que es realitzen als edificis incautats per les dues sindicals.

Ja veurem si tot això es confirma.

Després dels fets de juliol de 1936, en la fúria persecutòria que es desencadenà contra E. R. de C., foren molts els nostres Centres que es vegeren assaltats i incautats per uns Comitès C.N.T. i U.G.T., que sorgiren del no-res com els bolets després de les pluges de la tardor. A les bones o a les males, amb raons o amb coaccions i amenaces, els homes del nostre Partit, que portaven llarga història de serveis pels ideals d'Esquerra, es vegeren arreconats i vexats per elements procedents, moltes vegades, de les colles caciquistes.

Així han durat les coses, fins ara, però sembla que ha arribat el moment de posar remei a tals abusos, per no dir-ho amb mots més realistes.

En pocs dies, s'han reobert Centres nostres i s'han anulat les incautacions de locals, mobles i fins d'existències en caixa que, pobretes, han volat per sempre més, moltes d'elles.

Però des d'aquest lloc, insistim i cridem l'atenció dels nostres correligionaris dels pobles on encara l'abús existeixi, per a que ho posin a coneixement del Secretariat de la nostra organització, a fi que el privilegi s'acabi i tornin les coses al seu lloc.

Esquerra Republicana no pot consentir que els seus homes i els seus Centres rebin el tracte d'un cedista qual-sevol, i que precisament el rebin de part d'elements de la més tèrbola procedència.

Segueix, encara, el tracte deslleial de certs diaris barcelonins, contra els seus col·legues.

Havíem quedat en que no hi haurie classes. Doncs n'hi ha i si en pateix l'economia i la moral, es veu que no importa.

La majoria de dies, bona estona abans que en camió comú arribin els diaris de categoria de terregada, que són *La Humanitat*, *El Diluvio*, *La Publicitat*, *El Día Gráfico*, *Diari de Barcelona*, *La Vanguardia* i creiem que cap més, els altres, els nous rics de l'hora present, ja els han passat davant, a costa dels diners de tots.

No és aqueix espectacle el més apropiat per a fer-nos creure que hem guanyat alguna cosa en el canvi.

La unitat sindical està malalta. Molt malalta. Si volguéssim, podríem emplenar les nostres planes d'exemples colpadors de com es practica la germanor entre una i altra sindical.

Com a exemple, ací teniu uns paràgrafs d'un llarg escrit aparegut fa pocs dies a *Las Noticias*:

«Examinado con un poco de atención la actuación y procedimientos que en la actuación sindical emplean ciertos dirigentes de algunos Sindicatos de la B. N. T., se llega a la convicción de que esos compañeros han perdido por completo la cabeza y que, impotentes para convencer a los trabajadores de que continúen en sus Sindicatos o ingresen en ellos, no vacilan en emplear procedimientos indignos para usados entre trabajadores.

La Confederación Nacional del Trabajo, que teóricamente ha reconocido y reconoce que la libertad de sindicación, cuando se trata de organizaciones de clase y dirigidas por obreros, es algo sagrado e intangible, no debía permitir que Sindicatos como el de Transporte tomen acuerdos como el de «someter o desacer a la organización del transporte de la U. G. T.», ni acuerdos parecidos tomados por el Sindicato Unico de la Madera; en primer lugar, porque anula toda su propaganda de democracia, libertad sindical y libertarismo, y, en segundo lugar, porque evitaría a esos Sindicatos el ridículo que representa tomar acuerdos públicos y no poder llevarlos a la práctica.

Entre los varios Sindicatos de la C. N. T. que practican estos procedimientos afectuosos y prometedores para los afiliados de la «sindical hermana» se encuentra el Sindicato Unico de la Metalurgia de Barcelona.

COMARCAL DE LA NOGUERA

Diumenge 1 d'agost es celebraran Plens Subcomarcals preparatoris de l'Assemblea Comarcal de l'any. Els Delegats dels Centres adherits a **ESQUERRA REPUBLICANA** assistiran a Ager, Agramunt, Almenar, Artesa de Segre, Balaguer o Castellserà, segons sigui la Subcomarcal a què pertanyin.

Consideramos lícitas las propagandas encaminadas a tratar de convencer a los obreros de la bondad de los procedimientos y finalidad de una organización, pero consideramos indigno que se empleen para estos fines la violencia, la venganza y el uso de la «ley del embudo», que consiste, como todo el mundo sabe, en quedarse la parte ancha y dejar la estrecha para los otros, y esta «ley» la practican, o la intentan practicar, los compañeros de la C. N. T. infinidad de veces.

Con el pretexto de la «socialización» del ramo, la sección de cerrajeros del Sindicato Metalúrgico de la C. N. T. tomó el acuerdo de despedir de los talleres en los que tuvieran ellos mayoría a todos los afiliados a la U. G. T., y este acuerdo, anti-proletario y dictatorial, lo pusieron en práctica en dos o tres talleres. Como es natural, los compañeros de la U. G. T. de la sección de cerrajeros, a pesar suyo, no han tenido más remedio que responder adecuadamente, y han empezado a aplicar medidas análogas en los talleres donde cuentan con mayoría.

Considerando reprobables estos procedimientos, la sección de cerrajeros del Sindicato Metalúrgico de la U. G. T. no ha tenido más remedio que aplicarlos, para demostrar a los compañeros de la C. N. T. que han escogido un mal camino y que deben rectificar, y, además, para no aceptar el papel de incauto y víctima, que a nadie le gusta hacer, sobre todo cuando no hay necesidad.»

Mentre en la major part de ciutats de Catalunya veiem l'espectacle d'una pugna entre els diferents sectors antifeixistes, expressió de la qual és la diversitat de premsa de totes les tendències, la ciutat de Mataró ens dona un exemple a seguir.

Tenim a la vista l'únic periòdic que

s'hi publica, *Llibertat*, amb el següent subtítol: òrgan oficial antifeixista del Consell Municipal. Allí, pel fet d'ésser expressió de totes les tendències, hi trobareu un respecte absolut per tothom, i hi és bandejat tot el que pugui ferir i molestar els altres. No cal dir que la publicació no necessita d'ajuts inconfessables, com en altres indrets que sabem, puix com el diari és portatiu de tots, el compra i el llegeix tothom.

No coneixem la realitat de la vida política a Mataró, però és indubtable que el fet que hi hagi un periòdic únic, amb la sola preocupació de fer política i obra antifeixista, significa que el clima moral i l'atmosfera que s'hi respira ha d'ésser molt més pura i confortant.

Ací teniu l'exemple a imitar, antifeixistes de Lleida.

Des d'una temporada ençà que nostra mainada, en un esclat urbanitzada, s'entreté en declarar la guerra a l'arbrat i a les boques de rec existents als carrers i places de la ciutat, produint algun que altre vessament d'aigua que impossibilita, si més no, el trànsit dels que tenim la dissort d'anar a peu, i la consegüent disminució de la pressió en l'aigua, perquè mancada d'aquesta, no pugui assolir l'alçària necessària i arribar a les vivendes.

Això creiem que hauria de corregir-se, ja que a més dels desperfectes naturals que produeix en el patrimoni municipal, és causa que moltes vivendes no tinguin l'aigua tan necessària en aquests temps de calor tan intensa.

Ho lograrem? Podria ben ésser que no produís cap efecte la nostra indicació, com altres que en portem fetes que tampoc han tingut la sort d'ésser escoltades per qui corresponia, en perjudici del bon nom de Lleida.

Es lamentable que no es vulgui recordar que estem en guerra, més que quan hi han ballades de sardanes i en canvi s'oblidi aquella, davant d'un partit de futbol, els balls més o menys exòtics, i dels vicis denigrants